

Слѣдъ два дни послѣ този разговоръ, влѣзли сутренъ та рано въ тъмница та тѣй — наречены тѣ *Единадесеть*, — чиновници, на които было възложено извършване то на наказаніе то надъ осѣдени тѣ. Тѣ снели отъ Сократа оковы тѣ и му обѣвели, че въ този день той былъ длъженъ да умре. Наскоро слѣдъ туй влѣзли и ученицы тѣ му, на четъ петнайсетъ, за да преминѣтъ съ Сократа послѣдни тѣ минути. И захванѣлъ Критонъ: „Кажы: що завѣщавашъ ты намъ, менѣ и на сички тѣ твои пріятели, които са намѣрватъ тукъ, — относително за твои тѣ дѣца и за домашни тѣ ти работы? И какъ слѣдва ный да живѣймы, за да ти угодимъ?“ — „Живѣйте тѣй, както вече отколѣ съмъ вы съвѣтовалъ, отговорилъ старецъ тѣ: повече нѣма що да ви приложѣ.“ — „Ный ще употребимъ сички тѣ си силы, за да ти бѣдемъ послушны, Сократе, продълажавалъ ученикъ тѣ: а какъ да сторимъ съсъ тебе слѣдъ смъртъ та ти?“ — „Както щете, отговорилъ Сократъ: за колкото време ще ма имате при васъ и въ случай, ако азъ отъ васъ не са скрый.“ При туй, той погледнѣлъ съ усмывка на други тѣ, и казалъ: „Критонъ сѣ ёще мысли, че мой тѣ трупъ ще си остане този-си Сократъ, който са разговаря сега съ него. За мое то погребеніе не прилича да са говори: ще положатъ Сократа въ гроба, ще изнесѣтъ Сократа изъ кѣщи, — а азъ отколѣ вече ще са намѣрвамъ у безсмъртны тѣ богове.“

Тогазь дошли при него жена му и три тѣ му дѣца; когато Сократъ ги испроводилъ, слънце то вече бѣ влюмижло къмъ западъ. Сѣдебный тѣ служителъ влѣзълъ съ чаша та, напълнена съ отрова. „Кажы ми, какъ трѣба азъ сега да постѣпнѣ? попыталъ Сократъ служителя.“ — „Като испіешъ чаша та, ты трѣба да походишь изъ стая та, до като осѣтишь заморяванъе. отговорилъ служителъ тѣ: послѣ легни си на постелка та.“ Съ ясно лице, пріелъ Сократъ чаша та, помолилъ са на богове тѣ и изведнѣжъ испилъ отрова та. Пріятели тѣ му громко заплакали. „Стойте не плачете казалъ Сократъ: На ли за туй азъ